

PARAULA DE BLOG

<http://eliteratura.balearweb.net/>

He trobat aquesta fotografia, nostàlgica en certa manera, relativa a una campanya de recollida de llibres per als soldats que hi havia al front, si no vaig errat, de la Primera Guerra Mundial.

Ens queda lluny aquella guerra, iniciada a la conflictiva zona d'Europa coneguda com els Balcans i on encara avui dia hi ha soldats –forces internacionals, en diuen ara– després d'un altre conflicte bèl·lic que hi va haver als anys noranta, al segle passat, que ja és història.

Deia que encara hi ha soldats. Espanya n'hi té. Però en lloc de llibres hi envia futbolistes; a aixecar els ànims, suposo, que cadascú s'anima amb el que pot, i no amb el que voldria. I perquè, com tots sabem, Espanya no mescla mai esport i política. Això ho fan els nacionalistes.*

IGNASI ARAGAY

TEXTURES

Sobre els xoriços

La corrupció està de moda, si és que mai ho ha deixat d'estar. Però ara més, perquè surt a la llum. Benvinguda llum. Després del capítol u, titulat Millet, ara comença el capítol dos, que ja no té un sol títol. La cosa es complica. I segur que seguirà.

Què hem de fer? Doncs acudir als clàssics, per exemple a Montaigne, el meu filòsof de capçalera, que, quan tracta del bé públic, ho fa en diàleg amb Maquiavel, qui uns anys abans havia inaugurat el segle XVI amb *El príncep*, on separava, a l'hora d'exercir el govern, el que

és honest del que és útil, és a dir, l'acció política de la moral. El paio va fer escola, a Barcelona, a Santa Coloma i espereu-vos.

Montaigne, en canvi, no ha tingut tanta sort. El pobre va optar per prioritzar la moral per sobre la política, i la llibertat individual –ep, no la butxaca individual– per sobre de la raó d'Estat. Però tampoc no era burro i sabia en quin món vivia, un món no tan diferent del nostre. Joan Lluís Llinàs, autor de l'assaig *L'home de Montaigne* (publicat per Proa i premi Carles Rahola d'assaig 2008), explica així la posició del savi del Peri-

gord: "D'una banda, reconeix que no sempre es pot dir la veritat i que la vida política, a vegades, exigeix mentir i coses pitjors. Però de l'altra, ell, personalment, no vol participar d'aquestes accions".

Montaigne, lúcid i bon coneixedor de les febleses humanes, sap que el poder embruta i ell no s'hi vol emmerdar. Però a l'hora no renuncia a influir-hi: "El que vol és servir i alhora romandre lliure, és a dir, aproximar-se a l'ideal humanista de l'home savi que aconsella el rei", precisa Llinàs. A Montaigne no se li pot negar franquesa quan escriu:

"El bé públic requereix que un traïisca, mentisca i assassine; deixem aquest treball per a gent més obedient i flexible". O sigui, que segons Llinàs, que va escriure el seu assaig coneixent bé Montaigne però no Millàs, avui l'home montaignià se sentiria còmode "com a membre de la societat civil, integrant-se en plataformes ciutadanes o en organitzacions no governamentals", alhora que no renunciaria a influir en els polítics, per exemple com a columnista o tertulià. Potser podria engegar així: "No hi ha prou pa en aquest país per a tants xoriços".*

<http://xitsdamour.blogspot.com/>

Els avis de la meva generació ens expliquen com van viure la Guerra Civil i el primer i cruent franquisme. Els pares de la meva generació parlen d'una infància austera i de la lluita per assolir unes llibertats robades, de com van viure la mort del dictador i sobre com van veure una Transició democràtica amb la remor de sabres de fons.

En aquest punt em pregunto: i què coi explicaré jo –i els de la meva generació– si es dona el cas que ens pregunten, quan el meu pare corria davant els grisos i jo només em corro festes? O quan la meva àvia veia com els vells malmenjaven el que podien, fins i tot excrements, i jo malmenjo perquè vaig massa sovint al McDonald's?

Potser tindrem coses per explicar; potser explicarem que vam viure una època de tirans –Bush, Sadam, Iker Jiménez, Aznar...– o una època en què es premiava l'estupidesa per sobre de qualsevol altra cosa –si em permeteu, tornaré a recórrer a l'exemple de l'Aznar-. O potser, els explicarem com ens ho vam fer per descobrir els magnífics trucs per *petar-nos* un dels molts jocs de la PlayStation3.

Per sort, sempre els quedaran els avis, que els expliquen com l'apatia va matar la generació X.*

<http://descric.blogspot.com/>

Feia hores que donava voltes pel passadís, entrava a la cuina, picava alguna cosa, obria i tancava el televisor, es refrescava la cara per veure si li venia alguna idea, alguna paraula, alguna lletra. Es tornava a asseure davant la pantalla, repassava escrits, pensaments, sentiments. I aleshores, començà a ploure, semblava una bona tempesta, potser això l'ajudaria, va pensar. Es va asseure de nou, va obrir milers de documents, milers de blogs, milers de diaris..., i de sobte, va caure un tro, la llum blanca de l'habitació es va apagar i es va encendre com si es tractés d'un flaix. Semblava que no havia estat res, va tornar a aixecar-se per anar a refrescar-se de nou, obrí el llum del bany i aleshores va descobrir, davant del mirall, que les paraules no eren dins, eren fora.*

ENTRE COMETES

"Sóc optimista respecte a la llengua i la cultura catalanes; la cultura catalana és un resultat de transmissió cultural"

Mary Ann Newman, coordinadora institucional de l'IRL 'Serra d'Or'

NATALIA MARRUGAT

"Els autors esmorzen egos remenats; l'ego d'un autor té un gran valor perquè sol ser l'esperó que l'impulsa a creure en ell mateix"

Juan Cruz, escriptor 'El Periódico'

AVUI

"La crítica ha de ser subjectiva, ha de ser parcial [...]. Has de ser subjectiu, encara que t'equivoquis"

Xavier Montsalvatge, compositor. 'Revista Musical Catalana' (Frase del 1985)

CÉSAR MARTINEZ

"A la poesia que és massa narrativa, que no implica el poeta, li falta cosa"

Bernat Nadal, poeta 'Lluc'

AVUI